

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΟΙ ΥΠΑΙΤΙΟΙ ΤΗΣ ΑΤΙΜΩΡΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ.

ΕΦΕΡΑΝ ΧΑΟΣ ΚΑΙ ΑΠΩΛΕΙΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑΣ.

Σακκάς Ιωάννης, Πρώην Εισαγγελέας, Αθήνα 23/3/2012

Σε ένα σύγχρονο κράτος δικαίου υποτίθεται ότι υπάρχουν θεσπισμένοι τρόποι για την ποινική δίωξη των υψηλά ισταμένων προσώπων, όπως των μελών των κυβερνήσεων, πρωθυπουργών, υπουργών, υφυπουργών, του Προέδρου της Δημοκρατίας, των βουλευτών, κλπ., ως όργανα ενός Κράτους. Η προβλεπόμενη ποινική διαδικασία κατά αυτών των προσώπων αποτελεί Θεμελιώδη Αρχή και Θεσμό του Πολιτεύματος ειδικά όταν ορίζεται από το Σύνταγμα (ήτοι το ανώτατο κοινωνικό και νομικό συμβόλαιο των πολιτών ενός κράτους για την ειρηνική και δημοκρατική συνύπαρξή τους). Η ειδική αυτή συνταγματική ποινική πρόβλεψη και ρύθμιση αποσκοπεί στην προστασία των πολιτών, του κράτους και της εθνικής κυριαρχίας, από την αυθαιρεσία και την εγκληματικότητα των ανωτέρω προσώπων που ασκούν δημόσια εξουσία και ειδικά για να υπενθυμίζει σταθερά στους κρατούντες ότι και αυτοί δεν είναι υπεράνω του Συντάγματος και του νόμου.

Στην Ελληνική Συνταγματική Έννομη Τάξη υπάρχουν οι διατάξεις του άρθρου 49 και 86 του Συντάγματος για την ποινική δίωξη των πολιτικών προσώπων, όπως του Προέδρου της Δημοκρατίας και των μελών Κυβέρνησης. ΤΟ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΟΡΓΑΝΟ που είναι αρμόδιο για τη κίνηση και άσκηση ποινικής δίωξης είναι το πολιτικό συλλογικό όργανο, Η ΒΟΥΛΗ ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ με απόλυτη πλειοψηφία και ειδικά με μυστική ψηφοφορία των βουλευτών-πολιτικών μετά από πρόταση τριάντα (30) βουλευτών. Δηλαδή με το άρθρο 86 του Συντάγματος, οι βουλευτές-πολιτικοί σε ολομέλεια της Βουλής αποτελούν Εισαγγελική Αρχή για τη δίωξη των πολιτικών προσώπων, πρωθυπουργών, υπουργών κλπ. Σημειωτέον δε ότι και οι βουλευτές διώκονται για κακούργημα (βλέπε διαδικασία άρθρων 60-62 Συντ.), αλλά από τον τακτικό Εισαγγελέα Πρωτοδικών.

Στη περίπτωση που οι βουλευτές-πολιτικοί ως ασκούντες εισαγγελική αρμοδιότητα και στους οποίους ανάγεται η ως άνω ποινική δίωξη, ως σύνολο προκαλούν την απαλλαγή των υπαιτίων υπουργών κλπ από την τιμωρία ή παραλείπουν να διώξουν κάποιο υπαίτιο πολιτικό πρόσωπο εν γνώσει τους, διαπράττουν οι ίδιοι κατάχρηση εξουσίας (κακούργημα άρθρου 239 β ΠΚ) και συγχρόνως παραβιάζουν την θεμελιώδη αρχή του Πολιτεύματος, ήτοι τη ρητή και αυστηρή γραπτή δέσμευσή τους από το Σύνταγμα (άρθρα 134 α περιπτ. στ, 15 του Ποινικού Κώδικα σε συνδυασμό με άρθρα 59 και 120 Συντάγματος), τελούντες κατά συρροή και το έγκλημα-κακούργημα της εσχάτης προδοσίας (άρθρου 134 παρ 2 Ποινικού Κώδικα) με τον τρίτο πονηρό τρόπο, του σφετερισμού της ιδιότητάς τους ως εισαγγελικών οργάνων ενός κοινοβουλευτικού Κράτους.

Δηλαδή οι Εισαγγελικοί Φύλακες Βουλευτές-Πολιτικοί στη περίπτωση αυτή για να απαλλάξουν τα προηγούμενα πολιτικά πρόσωπα από κακούργηματα, διαπράττουν οι ίδιοι κακούργηματα. Αυτό σημαίνει κατάρρευση της Συνταγματικής Έννομης Τάξης, δομημένη ατιμωρησία πολιτικών, καταπάτηση της αξιοπρέπειας και υποτίμηση της νοημοσύνης των Ελλήνων Πολιτών, διεθνής εξευτελισμός της χώρας ως κράτος δικαίου και ουσιαστική κατάρρευση της Δικαιοσύνης, του τελευταίου οχυρού της Δημοκρατίας, από τα πολιτικά μέλη και μέσα στον ανώτατο δομημένο-οργανωμένο θεσμό της Βουλής. Αντίθετα σε άλλα ευρωπαϊκά δημοκρατικά κράτη οι υπαίτιοι πολιτικοί τιμωρούνται και το νομικό τους σύστημα δεν μένει στα λόγια και τη θεωρία.

Τα συνεχή κυβερνητικά σκάνδαλα στην Ελλάδα, τουλάχιστον την τελευταία 15ετία, και ειδικά αυτά που έχουν οικονομικό αντίκτυπο στο Δημόσιο Χρήμα και Δημόσια Περιουσία, στη Διοίκηση και Διαχείριση της χώρας, ως οικονομικά εγκλήματα –κακούργηματα απιστίας (άρθρο 390 ΠΚ), παθητικές δωροδοκίες (άρθρο 235 παρ 2 ΠΚ) κλπ, δεν διώχθηκαν έγκαιρα από τη Βουλή ως Εισαγγελική Αρχή από υπαιτιότητα των μελών της πολιτικών-βουλευτών, ως εχόντων από το Σύνταγμα την αρμοδιότητα του εισαγγελικού λειτουργού, με αποτέλεσμα την εξάλειψη του αξιοποίνου των υπαιτίων. Τόσα χρόνια ούτε 30 βουλευτές δεν

βρίσκονταν έγκαιρα για να υπογράψουν μία πρόταση για ποινική δίωξη (ως μήνυση), παρά το ότι τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και δημοσιογράφοι βοούσαν για κρατικά σκάνδαλα οικονομικού χαρακτήρα και μία φορά που υπήρξε πρόταση στις 16-10-2008. τα κόμματα όλως περιέργως έστριβαν από το «θέμα», δια της τέχνης της κοινοβουλευτικής υποκρισίας.

Η επί μακρόν χρόνο σύμπλευση των πολιτικών προσώπων-βουλευτών και κομμάτων στην ποινική ατιμωρησία των πολιτικών, των όσων ψηλά και αν ευρίσκοντο όπως των μελών Κυβέρνησης, εδραίωσε την αλαζονεία τους, το ανεξέλεγκτο, το δρόμο, τις προϋποθέσεις για το σημερινό κατάντημα αυτής της χώρας και την τελμάτωσή της στο νομικό-κοινωνικό –οικονομικό χάος και την απόλεια εθνικής κυριαρχίας. Την απόλεια την επεσήμανε ρητά και αξιωματούχος της Ευρωπαϊκής Ένωσης ότι «οι Έλληνες θα χάσουν ένα μέρος της εθνικής τους κυριαρχίας». Ήδη οι επιστολές πρόθεσης των κρατούντων ή καλύτερα οι επιστολές υποταγής της Βουλής και του πολιτικού κόσμου στην Ελλάδα (βλ το νόμο 4046/14-2-2012) αποτελούν Μνημόνιο Απόδειξης – Πτυχίο Αποτυχίας των δομημένων πολιτικών στην Ελλάδα, υπό την υψηλή επίβλεψη και ατιμωρησία της Βουλής. Το Εκλογικό Σώμα (πολίτες), ως ανώτατο δημοκρατικό όργανο, έχει υψίστη εθνική και εκ του Συντάγματος υποχρέωση με τη ψήφο του να επιδώσει στα πολιτικά πρόσωπα το Πτυχίο Αποτυχίας τους και να τους αποβάλλει από τα Οχρά της Ελληνικής Δημοκρατίας. Η τακτική Δικαιοσύνη έχει την ιστορική ευθύνη και αρμοδιότητα να αποδώσει τις ποινικές και αστικές ευθύνες σ' αυτούς που προκάλεσαν την ατιμωρησία των πολιτικών. Ατιμωρησία των βουλευτών-πολιτικών δεν προβλέπεται στην Ελληνική Έννομη Συνταγματική Τάξη για παράλειψη άσκησης της ειδικής εισαγγελικής-δικαστικής αρμοδιότητάς των κατά το άρθρο 86§1 του Συντάγματος.